

вителитѣ на Българската въ Ямболѣ община това съгласително, което собственоръчно подписвамъ. Ямболѣ, 20 септември 1857 г. Д. Чинтуловъ.“ А на гърба на това съгласително слѣдъ изтичането на тригодишния срокъ е отбѣлзано: „Тригодишното учителствуване на Г. Д. Чинтуловъ ся изпълни и споредъ направеното условие въ това получи тригодишната си заплата, споредъ както показватъ и записитѣ му дадени въ църковната епитропия. Ямболѣ 1860 г. септември 20. (Свѣтлина, кн. III, стр. 2).

Съ идването си въ Ямболѣ, Чинтуловъ се обажда (5. X. 1857) на стария си приятель Найдень Геровъ, тогава руски консулъ въ Пловдивъ, „Азъ сжмъ как-то Ви казахъ въ Ямболѣ, подиръ два дни ще прѣчнемъ прѣподаваніето“ (Ар. Н. Г., ц. к. II. 831). Првитѣ мѣсеци той живѣе съ постоянни тревоги и безпокойства, изразъ на които дава въ писмата си до Н. Геровъ. Нему той праща прѣписъ отъ атестата си и често му наумява да направи онова, за което сж си говорили (Ар. Н. Г., ц. к., II, с. 831, 840—41). Може би, той наумѣва на своя приятель да му издѣйствиува руско поданство и служба, но това не е могло да стане.

Отъ Ямболѣ Чинтуловъ се сгодява прѣзъ мартъ или априлъ 1858 г. за Анастасия Д. Желѣзкова (дъщеря на видния сливенецъ и основател на първата българска текстилна фабрика Добри Желѣзковъ), а сжщата година, вѣроятно къмъ края на лѣтото, се и оженва.⁴³ (Ар. Н. Г. II. 841). Пакъ въ Ямболѣ прѣзъ 1859 се ражда единичкия имъ синъ Петъръ.

Слѣдъ Чинтулова сливевци повикватъ отъ Търново Никола Михайловски, който тогава билъ единъ отъ най-добритѣ учители, завършилъ филологія въ Москва, но въ Сливенъ той учителствувалъ само една година и се връща (1858 година) безъ да се обади на училищнитѣ настоятели, а отъ Търново